

Hoge Raad der Nederlanden

Derde Kamer

nr. 26.859

17 oktober 1990

TB

Arrest

gewezen op het beroep in cassatie van X te Z tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 5 april 1989 betreffende na te melden navorderingsaanslag in de inkomstenbelasting.

1. Aanslag en geding voor het Hof.

Aan belanghebbende is over het jaar 1980 een navorderingsaanslag in de inkomstenbelasting opgelegd naar een belastbaar inkomen van f 163.608,-- van hemzelf en f 25.598,-- van zijn echtgenote, met een verhoging van de nagevorderde belasting met 100 percent, welke verhoging bij besluit van de Inspecteur is kwijtgescholden tot op 50 percent.

Belanghebbende is tegen die navorderingsaanslag in beroep gekomen bij het Hof, dat de navorderingsaanslag heeft verminderd tot een aanslag berekend naar een belastbaar inkomen van f 101.364,-- van belanghebbende met behoud van de overige elementen, en het kwijtscheldingsbesluit heeft gehandhaafd.

2. Geding in cassatie.

Belanghebbende heeft tegen 's Hofs uitspraak beroep in cassatie ingesteld en daarbij een viertal middelen van cassatie voorgesteld.

De Staatssecretaris van Financiën heeft bij verzoekschrift het cassatieberoep bestreden.

3. Beoordeling van de middelen.

3.1. Het eerste middel wordt tevergeefs voorgesteld, nu het zich keert tegen een oordeel van feitelijke aard, dat niet onbegrijpelijk is en dat geen nadere motivering behoefde dan door het Hof daarvoor is gegeven.

3.2. Ook het tweede middel faalt, aangezien het Hof uitgaande van de onder 5.1. in zijn uitspraak vastgestelde feiten, zonder schending van een rechtsregel heeft kunnen beslissen dat aan belanghebbendes boekhouding zodanige gebreken kleven dat die boekhouding geen deugdelijke grondslag voor de winstbepaling vormt.

3.3. Het derde middel wordt eveneens tevergeefs voorgesteld, aangezien uit de uitspraak van het Hof en de stukken van het geding niet blijkt dat belanghebbende zich reeds voor het Hof op het standpunt had gesteld dat ten laste van de winst dienden te worden gebracht de bedragen aan loonbelasting en premieheffing die van hem over het onderhavige aanslagjaar zijn nageheven, en een dergelijk standpunt niet met vrucht voor het eerst in cassatie te berde kan worden gebracht, aangezien de beoordeling van de juistheid van dat standpunt een onderzoek van feitelijke aard zou vergen, waarvoor in cassatie geen plaats is.

3.4. Het vierde middel tenslotte kan evenmin tot cassatie leiden, aangezien belanghebbende daarbij geen belang heeft, nu het Hof ten overvloede heeft geoordeeld dat er geen termen aanwezig zijn het kwijtscheldingsbesluit te vernietigen.

3.5. Uit het vorenoverwogene volgt dat het beroep dient te worden verworpen.

4. Beslissing.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is gewezen door de raadsheer Jansen als voorzitter, en de raadsheren Bellaart en Korthals Altes, in tegenwoordigheid van de waarnemend griffier Van Hooff, in raadkamer van 17 oktober 1990.

Van Hooff

Jansen